

MARIEKE DOUWES

Chaos als
voorgerecht

HET BOSRESTAURANT 1

Chaos als voorgerecht

Marieke Douwes bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Mijn hart in jouw handen

Niemand vraagt ooit om chaos,
maar we krijgen het soms toch.

Gwen de Jager

Proloog

De ijzige regen klettert op mijn paraplu en daar ben ik dankbaar voor. Niet alleen omdat het perfect mijn stemming weer geeft, maar ook omdat daardoor de mensen om me heen me niet horen snikken. Dit immens grote verdriet wil ik niet delen. Behalve dan met de twee mensen die aan weerskanten van me staan. Zij voelen dezelfde pijn in hun borstkas, daar ben ik van overtuigd.

De regen stroomt langs mijn paraplu omlaag en spat op de grond in grote druppels weer omhoog. Mijn glanzend zwarte pumps zitten onder de vieze modderspatten en ook mijn panty is verre van schoon. Het interesseert me geen barst.

‘Kom, Marlou.’ Ik voel de hand van oma liefdevol op mijn rug en ik kijk naar de lange vrouw naast me. Iedereen zegt altijd dat oude mensen krimpen. Mijn oma is net zo eigenwijs als ik en bewijst al jaren het tegendeel door consequent 1 meter 75 te blijven. De droevige blik in haar ogen snijdt door mijn ziel. De kou trekt verder mijn hele lijf in en ik vraag me bibberend af of ik ooit weer warm zal worden.

‘We gaan naar binnen,’ zegt mijn opa nu vanonder zijn eigen paraplu. Zijn grote hand pakt de mijne bemoedigend vast en knijpt er stevig in. Nog één keer kijk ik achterom naar de twee gaten waar twee kisten naast elkaar in de grond zijn gezakt.

Mijn ouders. Door een heftig ongeluk ben ik ze in één klap allebei kwijt. Ineens zwenkte hun auto uit en reed met een rotvaart

tegen een grote eik aan. Althans, dat is wat er gebeurde volgens de enige getuige die hen tegemoet reed. Hij heeft geprobeerd ze te redden, maar het feit is dat er geen redden meer aan was. Naderhand bleek dat pap een hersenbloeding had gekregen achter het stuur die bijna meteen fataal was geweest. Ze hadden geen schijn van kans.

Het daaropvolgende uur gaat aan me voorbij als in een roes. Ik word door mensen gecondoleerd die me vaag bekend voorkomen, of helemaal niet.

Aan een tafeltje in de aula zit een groepje stil bij elkaar. Een lange man met rode krullen, bijeengebonden in een lage staart. Tegenover hem zit een kleine vrouw met haar kroeshaar in een Grace Kellyrol en daarnaast zitten een paar studenten. Ze zien er tamelijk hulpeloos uit en ik begrijp waarom. Dit is het personeel van Bosrestaurant Oranjabloesem. Het restaurant dat al bijna dertig jaar door mijn ouders gerund wordt.

Een nieuwe koude rilling trekt over mijn rug... Gerund werd, moet ik zeggen. Mijn hart gaat naar ze uit. Mijn ouders hadden hun personeel altijd hoog zitten en ik weet dat dat andersom ook zo was. Ook voor hen moet het verlies ondraaglijk zijn. Ik hoop dat de volgende eigenaar ze allemaal laat blijven. Gelukkig zijn dat mijn zaken niet. Hoewel ik me altijd welkom voelde in het restaurant als ik mijn ouders opzocht en ik menig maaltijd aan de bar heb genuttigd, hield ik me nooit bezig met de zakelijke kant. Wat wel mijn zorg is, zijn mijn grootouders. Die wonen nu bijna tien jaar in het appartement boven het restaurant en ik zal alles op alles zetten om ervoor te zorgen dat ze daar mogen blijven. Maar wat ik nu vooral wil is dat er een einde komt aan deze ellendige, energieslurpende dag.

Amper vierentwintig uur later zit ik, verbijsterd, tegenover de notaris en probeer tot me door te laten dringen wat ik zojuist gehoord heb. Wederom zitten mijn opa en oma naast me.

Ik moet er tamelijk angstaanjagend uitzien. Al dagen loop ik rond met dikke ogen van het huilen, is make-up iets uit het verleden en voor de serie *Vikings* zou ik geen pruik nodig hebben. Het verlies vreet aan me, maar ik probeer me toch te focussen op de man tegenover me. Verwacht hij een antwoord? Aan zijn gezicht te zien wel.

‘Hoe bedoelt u?’ vraag ik dus maar.

‘Precies zoals ik het zeg, mevrouw De Jager. U bent de enige erfgenaam van mijnheer en mevrouw De Jager.’

Ik haal mijn schouders op en kijk hem waarschijnlijk nogal onnozel aan. ‘Ja. Dat begrijp ik ook wel. Dat is gebruikelijk als je enig kind bent. Maar het restaurant? Daar hebben ze toch wel iets voor geregeld?’ Donovan, de chef-kok, schiet door mijn hoofd. Hij heeft er nooit een geheim van gemaakt de ambitie te hebben om het restaurant ooit over te nemen.

Het veelzeggende zwijgen van de man vertelt me alles wat ik moet weten en veel meer dan ik zou willen.

Redelijk hulpeloos kijk ik mijn oma aan. ‘Hoe... Ik... Oma?’ Haar rimpelige hand rust op mijn bovenbeen.

‘Ik weet het ook niet, lieverd,’ antwoordt ze. ‘Dit is overduidelijk een noodoplossing geweest totdat ze iets anders hadden geregeld. Waarschijnlijk hebben ze gedacht dat ze daar nog tijd genoeg voor hadden.’

‘U bent vrij om te verkopen,’ zegt de notaris zakelijk. ‘Maar pas nadat u het drie maanden een kans heeft gegeven. Op die manier wilden uw ouders voorkomen dat het personeel per direct op straat kwam te staan. Drie maanden om te beslissen of u het wilt houden of verkopen. Dat zijn de voorwaarden. Zodra u tekent

voor de erfenis, tekent u ook voor die voorwaarden.’

Mijn mond zakt open, maar er komen geen woorden uit. Dan, omdat ik niets anders kan bedenken, pak ik de pen en onderteken de documenten.

En van het ene op het andere moment is Bosrestaurant Oranjebloesem van mij.

Hoofdstuk 1

Marlou

De Oranjabloesem ziet er net zo uit als anders. Alsof mijn moeder elk moment opgewekt met een vol dienblad naar het terras kan lopen en mijn vader geanimeerde gesprekken met de vaste klanten voert. Het is echter steenkoud en het terras verlaten. De groene kunststof tafels en stoelen die her en der staan, vertonen stevige sporen van slijtage en in een van de stoelen zit zelfs een gat. Alles is bedekt met een wit laagje rijp en ik vrees dat sommige stoelen de vrieskou niet gaan overleven. Door het gure briesje waaien er dode blaadjes over het terras wat het geheel nog troostelozer maakt dan het al is. Ik heb mijn auto het parkeerterrein van de Oranjabloesem op gedraaid en de motor afgezet. Daar tuur ik nu, leunend op mijn stuur, al een paar minuten naar het restaurant. Elke vezel in mijn lichaam schreeuwt dat ik moet omkeren en terug naar Amsterdam moet gaan, alsof dat me helpt om de werkelijkheid niet te hoeven accepteren. Vanuit Amsterdam zag ik de omgeving veranderen van landelijk naar heuvelachtig en ik zag de talloze bomen waarvan ik weet dat ze in het voorjaar voor een groenexplosie zorgen. Nu zijn ze echter net zo leeg als mijn hart. Ik slik een paar keer. Het besef van ‘nooit meer’ verscheurt me vanbinnen.

‘Goed, Marlou. Je kunt dit,’ probeer ik mezelf moed in te

spreken.' Met een diepe zucht stap ik uit en loop richting het restaurant, mijn koffers komen straks wel. Ik heb mijn donkerblauwe rok en bijpassende blazer aangetrokken, al twijfel ik nog steeds of dat niet voor te veel afstand zorgt. Dat ik momenteel een emotionele puinhoop ben, begrijpen deze mensen heus wel. Toch voel ik me het prettigst in mantelpakjes als ik aan het werk ben als evenementencoördinator. De tijd zal leren of dat ook voor het runnen van een restaurant geldt.

Nog een keer diep ademen en dan duw ik zelfverzekerd de zware deur open.

Opa had nog aan me gevraagd of ik wilde dat hij erbij zou zijn. Maar dit is iets wat ik alleen moet doen.

Het personeel van Bosrestaurant Oranjebloesem is op mijn verzoek iets eerder dan gebruikelijk aanwezig en heeft zich verspreid door het restaurant opgesteld. We zijn een paar dagen dicht geweest na het overlijden van mijn ouders en dit is de eerste dag dat we weer open zijn. In de open haard die in een hoge robuuste schouw zit, hebben ze een goed vuur aangestoken. Na een wederzijds goedemorgen zegt niemand iets, dus het enige geluid is het geknetter en geknap van het hout en de twijgjes. Het verlies hangt als een sluier over iedereen heen. Ik heb een welkomstpraatje in elkaar gedraaid en hoop dat ik dat niet verknal. Net als ik wil beginnen, gaat er nog iemand staan. Het is Julie, hoofd bediening, en ze kijkt net zo terneergeslagen als de rest. De enige uitzondering in het gezelschap is Donovan, de chef-kok, die vooraan zit. Tijdens de begrafenis van mijn ouders had hij nog een verdrietige blik in zijn ogen, maar die heeft nu plaatsgemaakt voor een staalharde variant.

Mijn aandacht verplaatst zich weer naar Julie die wat verlegen aan haar mouw friemelt. Ze is een kleine vrouw, gekleed in een zwarte jeans en een groen colbert op een wit shirt. Haar kroeshaar

zit weer in die mooie Grace Kellyrol en in haar oren schitteren oorbellen met kleine diamantjes.

‘Eh, Marlou, voordat je begint wil ik je graag namens het hele personeel welkom heten. We missen Jacob en Christina vreselijk en we zullen alles doen wat binnen ons vermogen ligt om je te helpen het restaurant draaiend te houden.’ De rest van het personeel maakt instemmende geluiden en het klinkt een stuk hoopgevender dan het norse geluid dat Donovan produceert. Alsof het mijn schuld is dat hij met mij zit opgescheept.

‘Dank je wel, Julie,’ antwoord ik. Ik kijk het restaurant rond en herken de meeste gezichten. Mijn blik valt als eerste op Donovan.

Nog steeds komt er weinig geluid van die kant. Wat me verbaast want zo ken ik hem niet. Hij is altijd vriendelijk en maakte graag een praatje als ik langskwam. Stiekem vond ik hem ook best aantrekkelijk, maar zijn anders zo sprankelende ogen zijn nu tot spleetjes geknepen.

Julie vindt het blijkbaar net zo vreemd als ik want ze haalt haar schouders op en rolt met haar ogen. Alsof ze zich namens hem wil verontschuldigen.

Dan zie ik Carlos, de souschef. De lange jongeman staat op en komt naar me toe om mijn hand te schudden. ‘Ik vind het echt vreselijk wat er met je ouders gebeurd is.’

Ik pak zijn hand aan, het medeleven doet me goed. ‘Dank je wel, Carlos.’ Hij knijpt nog een keer stevig in mijn hand voordat hij weer gaat zitten.

Julie volgt mijn blik naar een andere tafel. ‘Daar zitten Sam en Audrey. Zij zijn van de bediening, maar volgens mij ken je hen ook wel.’

‘Ja, wij kennen Marlou,’ zegt Audrey hartelijk.

Ik knik instemmend. ‘Jij en Sam behoren bijna tot het meubi-

lair.' Mijn hopeloze poging om het wat luchtiger te maken faalt natuurlijk en de waterige glimlach die ik van Sam krijg is bijna aandoenlijk. Sam valt op met zijn blauwe stekelhaar en armen vol tattoos. Hij is een joviaal persoon. Behalve vandaag. Vandaag is er geen ruimte voor vrolijkheid.

Julie draait zich naar me toe. 'We hebben ook nog een paar weekendkrachten en een leerling kok, maar die zijn er nu niet. Die zul je vanzelf leren kennen.' Ze gaat naast Carlos zitten die er nog een extra hart onder de riem aan toevoegt.

'We leven allemaal met je mee, Marlou. Met jou, Gwen en Bruno,' zegt hij, doelend op mijn grootouders. 'Als jullie iets nodig hebben, hoef je het maar te laten weten. Eten, drinken of andere hulp.'

De woorden raken me diep. 'Nogmaals, bedankt. Dat waardeer ik enorm.' Dan begin ik met mijn eigen welkomstwoordje. 'Al-lereerst, bedankt dat jullie op de begrafenis waren. Het betekende veel voor mijn grootouders en mij om jullie daar te zien. Mijn ouders spraken altijd vol lof over jullie allemaal.'

Hier en daar klinkt een waarderend gemompel en Carlos knikt. 'Dat was wederzijds,' zegt hij. Dankbaar knik ik naar hem. 'Goed,' ga ik verder, 'zoals jullie inmiddels hebben begrepen, is het restaurant op mij overgegaan. En...'

'Waarom?' klinkt het bruusk. Mijn blik valt op Donovan. Hij heeft tot nu toe nog geen woord gezegd. Een arm hangt over de rugleuning van zijn stoel en de ander ligt in zijn schoot. Zijn rechterenkel rust op zijn andere been. Zo lijkt hij het toonbeeld van nonchalance. Het komt echter totaal niet overeen met zijn uitspraak. Die was ronduit vijandig.

'Waarom?' herhaal ik zijn woorden. 'Omdat mijn ouders dat blijkbaar een goed idee vonden.'

Honend gesnuif is het gevolg.

‘Donovan,’ probeert Julie de boel te sussen. ‘Hier kan Marlou toch helemaal niks aan doen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Waarom niet? Ze had kunnen weigeren.’ Met fonkelende ogen staart hij me uitdagend aan. ‘Nu zitten we opgescheept met iemand die geen flauw idee heeft waar ze aan begint en die nog nooit een dag in de Oranjbloesem heeft gewerkt.’

Ik zucht diep. Aha, dat is het dus. De reden voor het tot leven wekken van deze botte variant van de anders zo amicale Donovan. Het was mijn bedoeling om dit op een vriendelijke en familiale manier aan te pakken. Zoals mijn ouders waren. Zoals ik zelf ben. Maar blijkbaar werkt dat niet. Ik schakel dan ook over naar mijn zakelijkere alter ego en ga op de rand van de tafel achter me zitten. Het is niet mijn favoriete manier van handelen, en ik probeer het zoveel mogelijk te vermijden, maar soms is het helaas nodig.

‘Prima,’ richt ik me direct tot Donovan. ‘Het is me duidelijk wat je van de hele situatie vindt. Maar raad eens? Ik zat hier ook niet op te wachten. Ik had een fijne baan en een fijn leven in Amsterdam toen het lot ons te grazen nam. Ineens ben ik mijn ouders kwijt en ben ik verantwoordelijk voor een restaurant dat ik, om te beginnen, inderdaad nooit heb willen hebben. Ik ben verplicht om het drie maanden draaiende te houden, voordat ik het kan verkopen.

Maar tot die tijd zitten we met elkaar opgescheept. Dit restaurant was niet mijn droom. Het was de droom van mijn ouders. Zij zijn er niet meer. Wij wel. En geloof het of niet, ik wil niet dat die droom in duigen valt of dat jullie op straat komen te staan. Dus óf we doen dit samen, óf we doen dit niet.’ Ik haal even diep adem, probeer de opkomende tranen weg te slikken, en kijk vervolgens Donovan enigszins verslagen aan terwijl ik mijn

handen lichtelijk moedeloos langs mijn lijf laat vallen. ‘Luister, ik had me mijn leven op dit moment ook heel anders voorgesteld. Maar dit is hoe het er nu voorstaat dus ga alsjeblieft niet jouw en mijn tijd verdoen met mopperen over zaken die we toch niet in de hand hebben. Daar heeft niemand wat aan. Ik heb een erfenis te runnen en die run ik het liefst samen met jullie.’

Er valt een stilte waarin je letterlijk een speld kunt horen vallen.

Het is jammer dat ik zo’n toon moet aanslaan, zo doe ik liever helemaal niet. Maar ik moet voorkomen dat Donovan de vloer met me aanveegt.

Hier en daar wordt diep gezucht en ik zie de blikken over en weer vliegen. Kansen worden afgewogen. Medeleven tonen en groot verdriet delen is een ding. Maar het echte werk is een heel ander verhaal. Is die maffe dochter van De Jager het waard om voor te werken? Dit is een dorp, niet de grote stad. Is ze wel gewend om die kantoorhandjes te laten wapperen?

‘Kun je ons vertellen wat je ervaring in de horeca is?’ De vraag van Julie is terecht en ik produceer een verontschuldigende glimlach. ‘Nee. Ik heb geen ervaring in de horeca. Tenminste, niet als je specifiek werken in de bediening of de keuken bedoelt. Daarom vertrouw ik volledig op jullie. Mijn ouders deden dat dus doe ik dat ook. Ik ben evenementencoördinator van beroep dus ik regel voornamelijk veel. Een voordeel is dat ik me daardoor wel thuis voel in situaties waar gastvrijheid belangrijk is en ik heb heel wat cateringbedrijven aan het werk gezien.’

Weer worden er blikken gewisseld. Mogelijk ook van een tikeltje wantrouwen. Dat mag. Tenslotte zijn ze ineens overgeleverd aan iemand die totaal geen ervaring in hun branche heeft.

‘Wat verwacht je van ons?’ Dit is Donovan en ik ben verbaasd dat er een zin uitkomt die klinkt als een echte vraag in plaats van een beschuldiging.

Ik knik. ‘Goede vraag. Ik verwacht in eerste instantie dat jullie gewoon doorgaan met de gebruikelijke werkzaamheden. Ik heb heel wat administratie door te spitten om een beeld van het reilen en zeilen te krijgen. Ik heb geen idee hoe het restaurant er financieel gezien voorstaat. Intussen sta ik open voor allerlei suggesties en ideeën.’

‘Ga je elke dag heen en weer reizen?’ vraagt Audrey.

Als reactie schud ik mijn hoofd. ‘Zoals jullie weten woon ik in Amsterdam, maar de komende drie maanden woon ik hierboven bij mijn grootouders. Er is nog een kleine kamer over. Mijn grootouders wonen hier al tien jaar dus dat moet ik ook kunnen. Ik wil dicht bij het vuur blijven.’

Hier en daar klinkt enige goedkeuring.

Ik ga zo op in mijn verhaal, dat ik lichtelijk schrik wanneer er iets tegen mijn been drukt. Met een ruk kijk ik omlaag, en zie een grote herdershond met haar neus tegen me aan drukken.

In één klap vergeet ik waar ik mee bezig was en voor ik het weet zak ik door mijn knieën om de hond achter haar oren te krabben.

‘Hé, meisje,’ fluister ik zacht tegen haar, waarna ze haar hoofd tegen mijn arm duwt. Ik kan een glimlach niet onderdrukken.

Rosie is van Donovan en mag in het restaurant rondlopen. Alleen de keuken is verboden terrein. Ze is een allemansvriend en tegelijkertijd de beste waakhond die er bestaat. Mijn ouders waren dol op haar en ik heb haar ook weleens mee uit wandelen genomen. Zo te voelen komt ze nu ook van buiten. Haar vacht is koud van de vrieskou en ik pluk een bevroren takje uit haar zwiepende staart. Dan besef ik waar ik ben en wat ik aan het doen was. Snel sta ik op en daarna wend ik me weer tot het personeel. ‘Ik weet dat deze situatie verre van ideaal is, maar ik wil ervoor gaan. Maar dat kan ik niet alleen, daar heb ik jullie hulp echt bij nodig.’

‘Drie maanden zei je?’ Donovan is opgestaan en leunt tegen de tafel waar hij zojuist nog op een stoel zat.

Ik knik. ‘Drie maanden.’

Hij loopt langzaam op me af. Ineens lijkt de man gigantisch. Iets wat me nu pas echt opvalt. Voor me blijft hij stilstaan en krabt nadenkend over zijn kin waar een gloed van een rode baard zichtbaar is. ‘We weten nu wat jij van ons verwacht, maar wat verwachtten jouw ouders eigenlijk van jou?’

Mijn gezicht trekt in een bedenkelijke frons. ‘Eerlijk gezegd heb ik geen flauw idee. Mijn missie is voornamelijk om te zorgen dat ik er geen puinhoop van maak en er over drie maanden nog steeds een fatsoenlijk restaurant is om over te kunnen dragen. Of anders gezegd: dat jullie over drie maanden nog steeds werk hebben.’ Ik besef hoe dramatisch het klinkt, maar ik wil de dingen niet mooier maken dan ze zijn.

Dan, behoorlijk onverwacht, steekt Donovan zijn hand uit. ‘Goed. Ik wil het er wel op wagen. Voor jouw ouders.’

Verrast pak ik zijn hand aan en mijn hand verdwijnt in die van hem. ‘Dank je wel. Daar ben ik blij om. Ik hoop dat we...’

Maar voordat ik uitgesproken ben, is Donovan al door de klapdeuren de keuken in verdwenen.

Julie komt naast me staan en legt troostend een hand op mijn schouder. ‘Veel succes. Vooral met die daar.’ Daarop knikt ze richting de keuken. ‘Hij geloofde dat hij het op den duur ging overnemen, weet je,’ gaat ze verder. ‘Dat geloofden we allemaal. Voor ons is dit een heel fijne, leuke baan. Maar voor Donovan is het zijn lust en zijn leven.’

Ik volg haar blik naar de keuken, slaak een diepe zucht en draai me weer naar Julie. ‘Dat was voor iedereen ook beter geweest, denk ik.’

‘Let maar niet op hem,’ klinkt het dan aan mijn andere kant.

Carlos is naast me komen staan en heeft zijn handen in zijn zakken gestoken. 'Hij draait wel bij. Het is gewoon de grote schok. We waren allemaal dol op je ouders en het restaurant voelt gewoon niet hetzelfde zonder hen.'

'Dat is fijn om te horen,' antwoord ik. 'Geloof me, Carlos. Ik ga echt mijn uiterste best doen om een koper te vinden die jullie waard is.' Eigenlijk had ik vandaag een soort plan van aanpak met ze willen maken, maar het gesprek was voorlopig genoeg voor vandaag. Voor zowel het personeel als voor mijzelf, denk ik.

Carlos loopt achter Julie aan de keuken weer in en ook de rest pakt de routine van alledag weer op. Ik blijf alleen in het restaurant achter en mijn keel knijpt dicht. Tranen branden in mijn ogen en ik staar door een van de ramen naar buiten. Wanneer de eerste traan over mijn wang biggelt, voel ik een koude neus tegen mijn hand.

Naast me kijkt Rosie verwachtingsvol naar me op. Ik kriebel over haar zachte koppie en bedenk me dat ik mijn hart moet luchten. Ik heb Vicky nodig.

'Serieus Vick, de temperatuur op de Noordpool is nog warmer dan het humeur van Donovan.' Ik loop buiten in het bos want ik had behoefte aan frisse lucht. In mijn hand houd ik mijn koffiebeker met gloeiendhete koffie stevig vast. Diep weggedoken in mijn jas en wollen sjaal, lucht ik mijn hart. De vrieskou die mijn longen binnendringt, zorgt al voor wat ruimte in mijn hoofd. Ik heb Vicky, mijn beste vriendin en tevens bazin, aan de telefoon. De hard bevroren grond kraakt onder mijn voeten. Geen idee waar ik naartoe ga, maar dat is niet belangrijk.

'Heb ik je daarvoor drie maanden onbetaald verlof gegeven? Stap gewoon op, schat!' roept Vicky theatraal. 'Je gaat je toch niet vrijwillig in een boerengehucht verstoppen omdat je ouders niets

anders hebben geregeld?’ Dan een hoop gerommel. ‘Moment, schat. Ik zet je even op de speaker, mijn laatste laag moet nog drogen.’ Ik grinnik om het vertrouwd gevoel dat dit oproept. Ze zal ook eens niet haar nagels aan het lakken zijn.

‘Opstappen? Dat kan ik toch niet doen?’ verzucht ik. ‘Niet iedereen kan dingen zo makkelijk opzij schuiven als jij.’ Vicky is een meester in ‘ergens overheen stappen.’ Het Disney nummer ‘Let It Go’ had voor haar geschreven kunnen zijn. De enige keer dat ze dat niet deed kostte haar dat haar hele vriendenkring.

‘Nee, maar dat zouden ze wel moeten doen. Je hebt hier een prachtige carrière, je hebt een schitterend appartement en je hebt geen personeel dat je liever ziet gaan dan komen. Waarom zou je je energie steken in een stelletje ondankbare stumperds?’

Op dat moment voel ik me toch genooddaakt voor het personeel van de Oranjbloesem op te komen. ‘Het zijn geen stumperds, Vick. Ze werken zich een slag in de rondte, net zoals jij en ik. Het enige wat ik moet doen is zorgen dat ze dat de komende drie maanden blijven doen. De rest was bovendien wel heel lief en meelevend. Alleen die norse chef-kok heeft besloten dat ik een ongewenste factor ben.’ Ik neem een slok van de koffie die nog steeds gloeiend heet is.

‘Auw!’ roep ik.

Leedvermaak klinkt meteen door in haar stem. ‘Tong weer verbrand?’

‘Hmhm,’ mompel ik.

‘Leer nou toch eens in je koffie te blazen,’ grinnikt ze.

Ik zie gewoon voor me hoe ze erbij zit. Met haar nagels onder de uv-lamp, ik op de speaker, en een paar dikke catalogi met designspullen voor zich op tafel. Vicky is altijd op zoek naar de nieuwste trends en als die trends haar niet aanstaan, verzint ze zelf een nieuwe.

Al snel wordt haar toon weer serieus. ‘Kom naar huis, Lou.’

‘Dat gaat niet.’

‘Goed. Laat dan in ieder geval het kaas niet van je brood eten. Jij kunt dit. Of je nu een event van twee dagen organiseert voor onze grootste klant of een restaurant moet aansturen voor drie maanden. Jij kunt dit.’

‘Dank je wel.’

‘En anders kom je naar huis,’ probeert ze nog een keer.

Ik rol met mijn ogen en zucht. ‘Oké, als het niet lukt, kom ik naar huis.’

‘Mooi zo.’

Wanneer ik op mijn oortje tik om de verbinding te verbreken, merk ik dat ik een rondje heb gelopen. Ik sta weer voor het restaurant, maar ben op het parkeerterrein uitgekomen. Door het telefoontje ben ik nog lang niet alle onrust kwijt, maar ik voel me nu wel sterk genoeg om in de administratie te duiken. Ik moet tenslotte toch weten hoe we ervoor staan.

Drie maanden, twee rivalen, één restaurant

Een vreselijk ongeluk maakt een einde aan Marlous rustige leventje in Amsterdam. Het brengt haar naar de Utrechtse Heuvelrug, waar haar erfenis, bosrestaurant Oranjebloesem, op haar wacht. De voorwaarden lijken simpel: run het restaurant drie maanden en verkoop het daarna aan een goede partij. Het restaurant blijkt echter grote schulden te hebben en moet eerst winstgevend worden gemaakt. Gelukkig werkt het personeel aan alle kanten mee. Allemaal, op één na...

Chef-kok Donovan had het restaurant het liefst zelf overgenomen. Hij ziet Marlou dan ook als een indringster en concurrente. Maar ze zullen moeten samenwerken als ze het restaurant willen redden. Beiden komen voor keuzes te staan die hen confronteren met hun verleden – en elkaar.

Marieke Douwes (1977) schrijft al zolang ze zich kan herinneren. Ze debuteerde met de ebook-serie *De Duinen van Westzand*. Haar roman *Mijn hart in jouw handen* werd door Chicklit.nl genomineerd voor beste feelgoodboek van 2024.

‘Een aangrijpend verhaal, recht uit het hart, over wat echt belangrijk is in het leven. Mooi, sfeervol en prachtig beschreven alsof je er zelf bij bent. Love it!’

– Feelgoodauteur Denise Meijer
over *Mijn hart in jouw handen*

Z&K
ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2055 904 0 NUR 340

9 789020 559040 >

www.zomerenkeuning.nl

